

[Wilhelm]

gøre ham til den idealistiske afslører af systemet, som nogle har gjort. Fonds- og leasingfiduserne f.eks. har hr. Glistrup ikke bidraget det mindste til at afsløre, og han har af al magt vendt sig imod forsøg på at gribe ind over for dem.

Der er nogle, der har hævdet – og udvalgsformanden antydede det i sin fremlæggelse – at VS fralægger sig ansvaret og nægter at påtage sig den opgave, grundloven i sådanne tilfælde pålægger folketingets medlemmer. Det er noget sludder. Vi påtager os opgaven, selv om vi finder, at det er forkert, at den er henlagt til folketinget. Vi har deltaget i udvalgsarbejdet og nu her i salen. Den konklusion, vi er nået til, hvorefter opgaven at vurdere hr. Glistrups værdighed i »almindeligt omdømme« bedst løses ved at tillægge vælgernes afgørelse den helt afgørende betydning, ligger klart inden for de rammer, grundloven afstikker, og er mindst lige så velunderbygget som andre medlemmers formodning om, hvordan hr. Glistrup tager sig ud i »almindeligt omdømme«.

Hvad der derimod er klart uden for grundlovens rammer, er det standpunkt, som ifølge gruppeformændene indtages af det store flertal i dette ting, nemlig at hr. Glistrup i almindeligt omdømme er uværdig nu, men værdig om godt 2 år. Det er uden mindste belæg i grundlovens formulering. Naturligvis er ethvert nyt folketing suverænt i sin bedømmelse af en genvalgt hr. Glistrup, og naturligvis har hr. Anker Jørgensen, hr. Gert Petersen, hr. Knud Østergaard, hr. Erhard Jakobsen og hr. Arne Bjerregaard og deres gruppefæller lov til at skifte mening inden da, men der er ikke i grundloven mindste dækning for – som flertallet faktisk lægger op til – at dømme hr. Glistrup midlertidigt uværdig i godt 2 år.

Vi ønsker ikke, at andre skal bestemme, hvem VS vil lade sig repræsentere af, og vi vil i konsekvens heraf respektere andre vælgergruppers ønsker, uanset hvor uenige vi er med dem. Vi anbefaler derfor at stemme imod udelukkelsen af hr. Glistrup.

#### **Dohrmann (FP):**

Lige fra begyndelsen har Glistrupsagen i bund og grund været politisk. Den startede, dengang hr. Glistrup som landsretssagfører, indehaver af landets største advokatforret-

ning, stod frem og afslørede i fuld offentlighed, hvor pilråddent hele vores skattesystem er. Hvad var det, hr. Glistrup sagde ved denne lejlighed? Hr. Glistrup sagde det ganske enkle: skat er ikke noget, man betaler efter evne og indtjening, nej, det er noget, man betaler efter evnen til at regne den ud. Det er helt klart, at det var noget, de fine kolleger, som hr. Glistrup havde på det tidspunkt, ikke kunne lide. Det havde nemlig været god tone i mange, mange år herhjemme inden for de kredse, at man lige så stille og roligt sad og sugede til sig og udnyttede den elendige skattelovgivning, folketinget havde vedtaget.

Dengang så vi begyndelsen til Glistrupsagen. Helt galt blev det, da hr. Glistrup gik hen og startede et politisk parti. Da så partierne, de enkelte medlemmer herinde, lige pludselig, at det, manden sagde, var noget, som folk kunne se var rigtigt. Det var jo det, man oplevede rundt om. Det, hr. Glistrup stod frem og sagde, var det, langt den overvejende del af befolkningen inderst inde gik og tænkte, men som de aldrig havde haft mulighed for at komme frem med. Så startede sagen for alvor. Da startede Glistrupsagen.

Nu sidder man så her i dag og skal bedømme, om hr. Glistrup er mindre værdig end andre. Jeg vil godt sige som politisk modstander til mange af dem, der sandsynligvis stemmer hr. Glistrup ud i dag, at deres værdighed kan i mine øjne ligge på et meget, meget lille sted. Hvor megen værdighed er der ved de medlemmer herinde, som år efter år har gennemført, at sådan noget som postskandalen kunne lade sig gøre? Hvor megen værdighed er der ved, at man, som vi så før sidste valg, gik og lovede vælgerne, at pensionsskat, det skulle vi sandelig ikke have – det gælder først og fremmest regeringspartierne – og hvad sker der så? Få måneder efter at man har sat sig i regeringsstolene, løber man sammen med socialdemokraterne og vedtager en pensionskassebeskatning. Er det værdighed? Jeg kunne finde et meget mere passende udtryk for det, men det skal jeg undlade at bruge for ikke at blive stoppet af formanden.

Man må også spørge sig selv om værdigheden hos de skiftende folketingsflertal, som år efter år har pantsat hele Danmark og har sendt finansministrene rundt faktisk overalt i verden. Alle steder, hvor der var mulighed